

Sygn. akt: I C 2784/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. G.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt: I C 2784/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 marca 2013 roku powód J. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.356,66 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

J. G. był właścicielem samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) (kopia dowodu rejestracyjnego – k. 81-81).

W dniu 06 marca 2012 roku pojazd J. G. został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez A. B., która była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W..

J. G. w dniu 09 marca 2012 roku zgłosił szkodę w (...) sp. z o. o. Oddział w Polsce z siedzibą w W. (zgłoszenie szkody – k. 71-74).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił na rzecz J. G. kwotę 1.897,44 złotych tytułem odszkodowania (decyzja – k. 42).

Pismem z dnia 04 maja 2012 roku J. G. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 3.356,66 złotych tytułem odszkodowania (pismo – k. 38-39).

Pismem z dnia 21 czerwca 2012 roku (...) sp. z o. o. Oddział w Polsce z siedzibą w W. odmówiło wypłaty kwoty żądanej przez J. G. (pismo – k. 36).

Powyższy stan faktyczny pozostawał w sprawie bezsporny.

Sąd zważył, co następuje.

Na wstępie rozważań w niniejszej sprawie wskazać należało, że powód w pozwie określił stronę pozwaną jako (...) (S.A.) z siedzibą w P., działającą w Polsce przez oddział (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Jednakże, jak wynikało ze sprzeciwu od nakazu zapłaty z dniem 03 grudnia 2012 roku, w wyniku procesu reorganizacji, doszło do przeniesienia praw i obowiązków (...) S.A. oddział w Polsce z siedzibą w W. do (...) sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Następnie, (...) sp. z o. o. Oddział w Polsce z siedzibą w W. zmieniła nazwę na (...) sp. z o. o. Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Stąd też Sąd w wyroku, jako stronę pozwaną wskazał (...) sp. z o. o. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest nadto w przepisach szczególnych. W myśl art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w zakresie żądania przez powoda odszkodowania. Nie kwestionował również okoliczności faktycznych przedstawionych przez stronę powodową w pozwie. Podnosił jedynie, że roszczenie powoda o odszkodowanie nie zostało przez niego udowodnione co do wysokości.

Stanowisko pozwanego zasługiwało na uwzględnienie. Sąd zważył, że powód występując z żądaniem zapłaty kwoty 3.356,66 złotych, winien był swoje roszczenie udowodnić. Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Ten zaś, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Przytoczona zasada wynika z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponadto, stosownie do treści art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis

art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wreszcie, wskazać należało, że na mocy art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W kontekście powyższych regulacji należało zgodzić się ze spostrzeżeniami zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia

18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, zgodnie z którymi jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć

ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie jej żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że ciężar udowodnienia wysokości roszczenia spoczywał na powodzie. Podkreślić przy tym należało, że jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2010 roku, I BU 8/10, wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontrydiktoryjności procesu, gdyż ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Jak wskazał z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 roku,

IV CSK 71/09, przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zważyć należało, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonego przez siebie roszczenia. Z dołączonej do pozwu kalkulacji naprawy wynikało, że koszt naprawy pojazdu powoda był znacznie wyższy niż kwota wypłacona z tego tytułu przez ubezpieczyciela. Pozwany zakwestionował jednak wskazaną kalkulację kosztów naprawy i sporządził własny operat szacunkowy wraz z wyceną naprawy, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu powoda i przywrócenia go do stanu sprzed kolizji wyniósł 1.897,44 złotych. Taką też kwotę pozwany wypłacił na rzecz powoda tytułem odszkodowania.

W ocenie Sądu kalkulacja naprawy przedstawiona przez powoda nie mogła więc stanowić w niniejszym procesie wystarczającego dowodu na poparcie twierdzeń strony powodowej odnośnie do wysokości poniesionej szkody, gdyż jako dokument prywatny, stanowiła ona wyłącznie dowód na to, że osoba go sporządzająca złożyła oświadczenie o takiej treści (art. 245 k.p.c.). Zważyć zatem należało, że w celu wykazania wysokości szkody poniesionej wskutek zdarzenia z dnia 06 marca 2012 roku strona powodowa powinna była złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych, który, przy uwzględnieniu zebranego w aktach niniejszej sprawy materiału dowodowego, mógłby określić precyzyjnie wysokość kosztów naprawy i przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku.

Wobec braku takiego wniosku Sąd nie mógł samodzielnie określić i ustalić wysokości kosztów naprawy w przedmiotowej sprawie. Podkreślenia wymagało, że powód był w niniejszej sprawie reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który formułując treść pozwu ponad wszelką wątpliwość wiedzieć powinien, że dla ustalenia wysokości szkody poniesionej przez powoda, zwłaszcza wobec zakwestionowania jej przez ubezpieczyciela, niezbędnym stanie się zasięgnięcie opinii osoby posiadającej wiadomości specjalne w tym zakresie. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego bezwzględnie powinien zatem znaleźć się już w pozwie, zaś wobec jego braku Sąd nie był uprawniony do samodzielnego dokonywania ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Warto nadmienić, że w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty reprezentant pozwanej wskazał, że była ona gotowa do wypłaty odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą, pod warunkiem przedstawienia przez powoda faktury VAT potwierdzającej wysokość poniesionych kosztów w związku z przywróceniem pojazdu do stanu sprzed zdarzenia – powód nie zadośćuczynił jednak tej powinności.

W tym stanie rzeczy żądanie przyznania powodowi wyższego odszkodowania, ponad kwotę wypłaconą na jego rzecz przez ubezpieczyciela, jako nieudowodnione, należało oddalić.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

07.03.2014 r.